

Textus: Máté evangéliuma 15. rész 8-9. verse: „Ez a nép ajkával tisztel engem, szíve azonban távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha tanításként emberi parancsolatokat tanítanak.”

Kedves Testvéreim!

A felolvasott igeszakaszban Jézus egy ézsaiási próféciaát idéz. „Ez a nép csak szájával közeledik hozzám, és ajkával dicsőít engem, de szíve távol van tőlem, istenfélelme pedig csupán betanult emberi parancsolat...” (Ézsaiás 29.13) Akik hallották Jézus szavait, és ismerték az írásokat, pontosan hallották azt is, hogy van, ami csak betanult emberi parancsolat. Amikor annak idején az osztálytársaim készültek a kisdobos és úttörő avatásra, akkor meg kellett tanulni bizonyos szabályokat. Mindenkinek pontosan vissza kellett tudni mondani a kisdobosok 6, vagy az úttörők 12 pontját. Azonban az esetek többségében ezek csak a magolás szintjén maradtak meg. Ha megkérdezték őket, vissza tudták mondani, de nem nagyon léptek a megvalósítás útjára. Hogyha pedig megnézzük az Ószövetségben olvasható próféciaakat, és mellé olvassuk Jézus szavait, akkor mindannyian érezzük, hogy ez az emberi magatartás mindig jelen van, amikor parancsolatokkal találkozunk.

„Ez a nép ajkával tisztel engem, szíve azonban távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha tanításként emberi parancsolatokat tanítanak.” Jézus szavai olyanok, mint egy tükör, amibe belenézünk. Olyan könnyen mondanánk rá, hogy nem is nekünk mondta, hanem a képmutató írástudóknak. Nem is minket figyelmeztetett, akik 2020-ban Magyarországon élünk, hanem azokat, akik 33 körül Júdeában éltek. A kérdést mégis fel kell tennünk magunknak. Egyes szám első személyben is, és gyülekezetünkre nézve többes szám első személyben is. Hogyan néz ki az én Isten-tiszteletem, a mi Isten-tiszteletünk? Csak betanult programról van szó? Vagy szívből fakadó, és örömmel végrehajtott életéről?

„Ez a nép ajkával tisztel engem, szíve azonban távol van tőlem.” Olyan messze, mint ahogyan mondjuk, Makó Jeruzsálemtől. Olyan messze, mint a tyúk az ÁBC-től, vagy éppen a birka az iskolától. Elérhetetlen messzeségben. Jézus a tükröt az ott lévők elé tartotta, és kimondta, hogy elérhetetlen számukra mindaz, amit Isten tanít. Ennél azonban sokkal rosszabb, hogy elérhetetlen számukra Isten maga.

Az első kérdés, amit felvet nekünk ez a mondat, hogy hol van a szívünk Istenhez viszonyítva? Mennyire vagyunk távol Tőle? Ebben a karantén időszakban, amikor nem lehetett istentiszteletre járni, amikor csak korlátozottan lehetett bármilyen gyülekezeti közösségbe becsatlakozni, vajon közeledtünk, vagy távolodtunk? Időnk volt, vagy lett volna Istenre. Ha pedig sokféle nehézséggel kellett megküzdeni, mert a munka mellett még a gyerekek tanulását is észben és kézben kellett tartani, akkor vajon belekapaszkodtunk-e Isten mindennél nagyobb hatalmába?

Nagyon könnyen el lehet távolodni. Úgy, hogy észre sem vesszük. Azt érezzük talán, hogy mi imádkozunk, Bibliát olvasunk, még az istentiszteleteket is látogatjuk, de közben szépen lassan elsodródtunk Isten közeléből. Aztán egyszer csak alaposabban körülnézünk, és azt látjuk, hogy már nincsen meg az a szeretet bennünk, aminek lennie kellene.

Biztosan többen ismerik Verne „Kétévi vakáció” című művét. Ebben egy hajón eltöltendő vakációra vittek néhány fiút. Ők már az indulás előtti estét is a hajón töltötték. Szépen elaludtak, aztán amikor reggel felébredtek, és kimentek a fedélzetre, akkor azt látták, hogy a nyílt tengeren vannak, a szárazföld pedig nem látszódik. Ott voltak a matrózok, és minden felnőtt segítség nélkül. Pedig csak ártatlan tréfának indult az egész. Az egyik fiú eloldozta azokat a köteleket, amik a hajót a kikötőhöz rögzítették. Aztán szépen, lassan, észrevétlenül olyan távol kerültek, ahonnan csak hosszú idő után, nagyon kemény tapasztalatokat követően kerülhettek haza.

Tegyünk fel most magunknak néhány kérdést, hogy lássuk a hitünket a Jézus által élénk tartott tükörben Mennyire érzem Isten jelenlétét az életemben? Mennyire figyelek arra, hogy az Ő áldását észrevegyem, és azért hálát adjak? Mennyire bízom az életemet, a szeretteimet, a munkámat és életem minden egyes részletét az Örökkévalóra? Távol vagyok, vagy közel vagyok?

„Ez a nép ajkával tisztel engem, szíve azonban távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha tanításként emberi parancsolatokat tanítanak.” Ezek a szavak egy egészen más téren is tükröt tartanak. Milyen sorrend van az életünkben? Emberi szokásaink, vagy Isten parancsa van elől? Mondhatnánk, hogy ez nem nagyon veszélyeztet minket. Figyelünk arra, hogy megtegyük mindig azt, ami Istentől jön. De sikerül következetesen ehhez tartani magunkat?

Vannak családi hagyományok és szokások. Például az, hogy vasárnap 12 órakor az ebédnek ott kell lennie az asztalon. Ehhez ragaszkodunk, vagy engedünk 30-40 perc késést annak érdekében, hogy elmehessünk az istentiszteletre? Szokásunk lehet az, hogy a hétvégén tovább vagyunk fent, reggel pedig hosszabban alszunk.

A vasárnapi pihenésünk oltárán pedig feláldozásra kerül a gyülekezet alkalma. Vagyis feláldozásra kerül Isten közösségben megtörténő tisztelete.

Aztán vannak emberi elvárások. Tudjunk minél gyorsabban meggazdagodni, és egyenesbe jutni. Legyen minél előbb saját lakás, autó, és minden más. Ennek érdekében pedig feláldozunk bizonyos elveket. Hát ha nem muszáj, akkor nem fizetünk adót. Azzal is több marad. Ha lehet, akkor spórolunk az eltöltött munkaidővel, és valami hasznosabbra fordítjuk, amit magunknak megtartottunk. Ha lehet, akkor minden eszközt megragadunk, függetlenül attól, hogy az 100%-ban becsületes, tisztességes, vagy éppen megalkuvást jelent.

„Ez a nép ajkával tisztel engem, szíve azonban távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha tanításként emberi parancsokat tanítanak.” Jézus azt kéri, amikor elének tartja ezt a tükröt, hogy mindig Isten ügye, mindig Krisztus tanítása legyen az első. Soha, semmi ne kerüljön elé. Soha semmi ne homályosítsa el azokat. Csak így tudunk minden körülmények között megfelelő életet élni.

Mostanában egyre többen figyelmeztetnek arra, hogy az okos eszközeink segítségével minden további nélkül ki tudják deríteni, hogy mikor hol jártunk, kivel találkoztunk, milyen tevékenységet folytattunk. Olyan formában követnek minket a programok, hogy szinte észrevétlenül igazodnak a reklámok is hozzánk. Amikor ez a kérdés előkerül, akkor mindig az fut végig bennem, hogyha semmi takargatni valóm nincsen, akkor teljesen mindegy, hogy az eszköz követ-e, vagy sem, teljesen mindegy, hogy lát-e, vagy sem. Egy sokkal fontosabb figyelemnek szeretnék megfelelni. Mégpedig Jézus Krisztus figyelmének. Arra törekszem, hogy ne tegyek semmi olyat, ha lehet ne is mondjak semmi olyat, legszebb álmaimban pedig az van, hogy ne is gondoljak és ne is érezzek semmi olyat, ami ellenkezik a mi Urunk tanításának. Ha az Ő parancsai vannak első helyen, akkor ezzel a figyelemmel sem lesz semmi bajom.

„Ez a nép ajkával tisztel engem, szíve azonban távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha tanításként emberi parancsokat tanítanak.” Végül ez a mondat még egy kérdést munkált bennem. Jézus tükröként elének tartott mondata ugyanis megkérdezi: csak mondjuk, vagy egész életünkkel képviseljük Jézus ügyét? Nagyon egyszerűen: akik ismernek minket, látják az életünket, rögtön tudják, hogy kik vagyunk, vagy inkább azt a kérdést teszik fel, hogy ez meg hogyan nevezheti magát hívó embernek?

Amikor ugyanis azt mondjuk, hogy keresztyének vagyunk, akkor azzal megvalljuk azt is, hogy Krisztushoz tartozunk. Ez az odatartozás pedig nem csak jelképet jelent, nemcsak a keresztet, amin Jézus meghalt, nemcsak a templomot, ahol megfordulunk, hanem egy egész életet. Ha most itt állna előttünk Jézus, és megnézné az életvitelünket, akkor mit mondana? Minden rendben van, vagy van olyan részlet, amin változtatni kell?

Nagy Sándorral kapcsolatban van egy anekdota, hogy egy hadjárata során szokása szerint ellenőrzést tartott éjszaka, amikor egy olyan őrszemhez érkezett, aki elaludt az őrhelyén. A fiatal katona, hallva, hogy közelednek hozzá, felrettent, rémülete pedig a tetőfokára hágott, amikor észrevette, hogy a hadvezér áll előtte. Nagy Sándor szigorúan megkérdezte a katonát. Hogy hívnak, fiam? Sándornak. Hogyan? Kérdezte még jobban megemelt hangon. Sándornak, uram. Akkor vagy a nevedet változtasd meg, vagy a viselkedésedet.

Nem tudom Kedves Testvéreim, hogyha Jézus ma elének állna, és megkérdezné, hogy hogyan hívnak minket, akkor tudnánk-e őszintén, minden félelem és aggodalom nélkül azt válaszolni, hogy keresztyénnek. Hogyan? Tenné fel újra a kérdést Jézus. Hozzád tartozom, tehát keresztyénnek. A folytatás pedig miként hangozna? Dicsérettel, hogy rendben van, mindent jól végzel, minden a helyén van, vagy felszólítással? Vagy a neveden változtass, vagy a viselkedéseden.

A tükröt Jézus ezen a mai napon elének tartotta. „Ez a nép ajkával tisztel engem, szíve azonban távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha tanításként emberi parancsokat tanítanak.” Mennyire vagyok közel Jézushoz?

Amen!